

BIÊN GIỚI

Chiều xuống ngại ngùng, đêm chẳng vội
Đường xa, thân mỗi tiếc ngày trời
Rừng hoang ngại gió im thừa tiếng
Cửa ải buồn hiu tựa cửa đời

Người bỏ quê hương lại xó nhà
Gói từng kỷ niệm gửi tình xa
Lang thang phố chợ, miền quan ngoại
Xúng xính xiêm y, áo rũ tà

Cũng lá cờ bay gọn bóng diều
Mà lòng tơ nhện rối lẩn thêu
Bên kia đất khách, đường xa lắt
Bến trạm dừng đây, lạ lẫm chiều

Dốc núi vờn xa quyện dấu sương
Chim về như một ánh vô thường
Bỏ trời ớn lạnh, chiều trần trở
« Vọng mỹ nhân hề thiên nhất phương ! »

c a o v i k h a n h